

PROGRAMA DE MÀ

Seong-Jin Cho,
London Symphony
Orchestra & Nosedá
—*Concert per a piano*
núm. 2 de Chopin

Palau 100

Dimarts, 17 de febrer de 2026 – 20 h

Sala de Concerts

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ

Amb la col·laboració de:

ASSOCIACIÓ
**ORFEO
CATALÀ**

**Ajuntament
de Barcelona**
Institut de Cultura

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

GOBIERNO
DE ESPAÑA

MINISTERIO
DE CULTURA

INSTITUTO NACIONAL DE
LAS ARTES ESCÉNICAS Y DE LA MÚSICA

Compromís amb el medi ambient:

EMAS
GESTIÓ AMBIENTAL
ISO 14001

AENOR
GESTIÓN
AMBIENTAL
ISO 14001

BIOSPHERE
SUSTAINABLE LIFESTYLE

Membre de:

EUROPEAN
CONCERT HALL
ORGANISATION

Programa

Seong-Jin Cho, piano

London Symphony Orchestra

Gianandrea Noseda, director

I

Igor Stravinsky (1882-1971)

Divertiment sobre el ballet 'El petó de la fada'

I. Simfonia

II. Danses suïsses

III. Scherzo

IV. Pas de deux

Frédéric Chopin (1810-1849)

Concert per a piano núm. 2, en Fa menor, op. 21

I. Maestoso

II. Larghetto

III. Allegro vivace

II

Serguei Rakhmàninov (1873-1943)

Simfonia núm. 1, en Re menor, op. 13

I. Grave – Allegro non troppo

II. Allegro animato

III. Larghetto

IV. Allegro con fuoco

Durada del concert:

Primera part, 60 minuts | Pausa de 20 minuts | Segona part, 55 minuts.

La durada del concert és aproximada.

#simfònica #piano #gransfigures #palaujove

Benvingut/da!

És el teu primer concert
de música clàssica
al Palau?

Consells per gaudir
de l'experiència!

Poema

Pancratium maritimum

com quan en una nit de juliol
emergeix a la sorra un lliri de mar en silenci discretament
signant el miracle del bulb que floreix a la platja
amb tot aquest esforç descomunal per un dia de vida
només per viure un dia aquesta vida

així voldria jo una biografia

Mireia Calafell

Si una emergència (Proa Edicions, 2024)

Palau de la Música Catalana

Janine Jansen & Camerata Salzburg / Sabine Devieilhe & Jakub Józef Orliński / Yuja Wang & Mahler Chamber Orchestra / Víkingur Ólafsson / Sondra Radvanovsky / Seong-Jin Cho & London Symphony Orchestra / Piotr Beczala / Igor Levit / María Dueñas / Beatrice Rana / Alexander Melnikov & Quartet Casals / Staatskapelle Dresden & Daniele Gatti / Orchestre des Champs Élysées & Philippe Herreweghe / Elisabeth Leonskaja / West-Eastern Divan Orchestra & Zubin Mehta / Julia Lezhneva / Emmanuel Pahud & Orquestra Simfònica de la SWR d'Stuttgart / Grigory Sokolov

Entrades i abonaments a partir de 3 concerts
al 15% de descompte a palaumusica.cat

Et cal saber...

Qui en són els protagonistes?

Seong-Jin Cho és el pianista coreà del moment. Guanyador del Concurs Chopin a Varsòvia el 2015, “*irradia lluminositat exhibint una fresca individualitat d’esperit que dona vida a totes les seves actuacions*” («Financial Times»). En molt poc temps s’ha embarcat en una carrera de rellevància mundial; amb el seu so cristal·lí, avui interpreta el *Concert per a piano núm. 2* de Chopin, ideal per al seu temperament artístic, al costat d’una gran orquestra com és la London Symphony Orchestra, sota les ordres del reconegut mestre Gianandrea Noseda. Intèrprets excepcionals que també s’endinsaran en l’univers de Stravinsky i Rakhmàninov.

Quines són les claus del concert?

El programa presenta tres genis: l’enginy irònic d’un Stravinsky que mira al passat, l’ànima poètica de Chopin immersa en l’ideal romàntic i la passió de Rakhmàninov assenyalant cap al futur. El *Segon Concert per a piano* de Chopin és una peça icònica; contràriament a la seva indicació numèrica, és el primer dels dos únics *Concerts* que va compondre. Amb un inspiradíssim ús del cromatisme, l’impregna d’un lirisme exquisit i una expressivitat poètica corprenedora.

Amb el *Divertiment sobre el ballet ‘El petó de la fada’*, Stravinsky revisita la música de Txàikovski amb l’òptica del segle XX: ritmes incisius i una actitud que barreja l’homenatge respectuós amb un punt d’humor, i sense renunciar al seu estil. La *Simfonia núm. 1* de Rakhmàninov és una obra de joventut, d’orquestració innovadora, poderosa i dramàtica, que reflecteix la tradició russa.

A què he de parar atenció?

A diferència d’altres compositors que tenen concerts per a piano en què l’orquestra té un pes específic, als de Chopin aquesta protagonitza la introducció, algunes transicions i acompanyaments, però sempre com a complement: el piano és el veritable i únic protagonista. A *El petó de la fada*, Stravinsky pren els primers

compassos d'algunes de les peces primerenques de Txaikovski per després parodiar-les en el seu estil modern.

Una breu introducció de només set compassos de la *Simfonia núm. 1* de Rakhmàninov dona el to a l'obra, fort, ferotge i valent; hi presenta dos elements motivics que constituïran el material cíclic de tota la composició: una cel·la de notes precedida per un *grupetto* i un tema derivat del cant pla medieval *Dies irae*.

Sabies que...

L'estrena, el 1897, de la *Primera* de Rakhmàninov va ser un fracàs tan rotund que el músic va voler destruir-la. Malgrat haver pensat de revisar-la, la *Simfonia* va romandre oculta i es va donar per perduda després de la seva mort. La peça va ser salvada de l'oblit el 1944, quan el musicòleg Aleksandr Ossovski va trobar les parts orquestrals originals a l'arxiu del Conservatori de Sant Petersburg. Gràcies a aquest descobriment i a una reducció per a piano del mateix Rakhmàninov, es va poder reconstruir i es va reestrenar el 17 d'octubre de 1945 a Moscou.

Connecta't a Palau Digital!

Concerts i continguts divulgatius
exclusius disponibles gratuïtament
a palaudigital.cat

Veure ara

Comentari

Qui soc jo?

D'alguna manera, les tres obres incloses en aquest programa són fruit d'una recerca íntima i personal al voltant d'una pregunta que tots ens hem fet o farem en algun moment de la vida: qui soc jo? Stravinsky, Chopin i Rakhmàninov es defineixen, en les respostes respectives, com a romàntics i revolucionaris. Ara bé, els resultats que van obtenir després d'aquesta exploració van ser ben diferents. El primer, en la seva maduresa, fa una oda a la gran tradició russa que enyora i vol fer evolucionar al mateix temps. El segon explota al màxim tota la potència i energia de la seva joventut. El tercer, també jove, emprèn una tasca titànica tan revolucionària que s'estavella contra un públic que no l'entén.

Igor Stravinsky tenia quaranta-sis anys quan va compondre *Le baiser de la fée*. Ja havia vist una guerra mundial i com s'ensorrava la Rússia on havia nascut. La ballarina russa Ida Rubinstein (també establerta amb èxit a França) li va encarregar un ballet que recordés les grans obres de Txaikovski. El compositor accepta de bon grat i s'inspira en un conte de Hans Christian Andersen, *La reina de les neus*, i per escriure'l agafa en préstec melodies de peces per a piano i cançons que Txaikovski va compondre en la seva joventut. L'estrena, però, va passar sense pena ni glòria i la partitura va romandre en un calaix fins que el compositor la va convertir en el *Divertimento* que avui escoltarem, l'any 1938. Encara una mica més tard, ja emigrat als Estats Units, el 1949, revisarà la partitura d'aquest *Divertimento*, just abans de retocar el ballet sencer, el 1950, perquè George Balanchine el representi amb el New York City Ballet.

Amb tot aquest historial de versions i revisions, la partitura comprèn gairebé la totalitat del que es considera el període neoclàssic de l'obra de Stravinsky, i permet resseguir el treball de reelaboració de la tradició que ha heretat. *Le baiser de la fée*, malgrat no ser una de les seves obres més conegudes, ens parla d'un compositor que es vol emmirallar en un passat que ja no existeix i que busca resposta en les avantguardes sense acabar de trobar-la.

En canvi, amb només dinou anys Chopin està segur que sap qui és i es vol menjar el món. La gosadia de la joventut, ja se sap. Abans que el temps i les malalties no el posin al seu lloc, escriu el seu primer concert per a piano, que el destí voldrà que es publiqui i es conegui com a *Concert per a piano núm. 2*, que escoltarem avui.

L'esperit de l'obra oscil·la entre el virtuosisme i el recolliment. El primer moviment beu directament del Classicisme mozartià sota la influència de Hummel, però amb una energia que aviat esdevé plenament romàntica. El segon, pel seu ambient íntim i serè, s'assenyala sovint com “*el primer nocturn*” que va escriure Chopin, encara sense posar-hi aquesta etiqueta. El tercer és l'explosió virtuosística definitiva, oportunitat immillorable per tornar a gaudir del talent de Seong-Jin Cho al Palau de la Música.

El jove Rakhmàninov també es vol menjar el món, i és per això que decideix compondre la seva *Primera Simfonia* quan només té vint-i-dos anys, el 1897. És el seu tretzè opus i només el precedeixen un concert per a piano (que revisarà més tard), algun poema simfònic, algunes obres de cambra i un grapat de peces per a piano sol. Malgrat aquesta escassa experiència, Rakhmàninov emprèn la tasca d'escriure una simfonia amb la major ambició possible. La fa contrapuntísticament i harmònicament densa, i amb una orquestració més que generosa i més que complexa. El vent-metall i la percussió hi tenen un paper destacat, incorpora ecos de la tradició russa mitjançant girs modals. El final és una coda monumental on conflueixen tots els motius que ha anat presentant. En definitiva, una arquitectura tan complexa com admirable, que ni tan sols la batuta d'Alexandre Glazunov va poder defensar el dia de l'estrena: segons les cròniques, el director, potser perquè no havia estudiat prou una partitura que esperava que fos més senzilla, va fer una actuació memorablement mediocre.

La presentació en societat es va resoldre, per tant, amb una desfeta sense pal·liatius. Ningú no va entendre on volia anar a parar aquell jove pretensions. Per posar només un exemple, el compositor i crític Cesar Cui va despatxar la *Simfonia* dient que semblava estar “*basada en les Set Plagues*”. La partitura no es tornaria a interpretar en vida de Rakhmàninov i el fracàs li va causar una crisi vital que el tindria quatre anys sense posar el llapis sobre el pentagrama: silenci sonat per a un compositor massa ambiciós.

La *Primera Simfonia* de Rakhmàninov, per tant, cau en l'oblit fins que es reestrena l'any 1945. Llavors la partitura general ja s'havia perdut i cal reconstruir l'obra amb les partícels que es conserven. Després d'aquest mig segle d'invisibilitat, la creació es rep amb uns altres ulls. Actualment la *Primera* de Rakhmàninov es veu com una obra fascinant, d'una complexitat sense precedents en la tradició russa, increïblement elaborada per un jove sense experiència però amb un talent que no es pot qüestionar.

En el concert d'avui, per tant, tenim un Stravinsky madur, que mira enrere amb una certa enyorança i que no acaba de trobar el seu lloc ni en el passat ni en el present; ni a Rússia, ni a França ni als Estats Units. Al seu costat, un Chopin segur d'ell mateix que encara no havia patit els estralls de les malalties, però que ja deixava entreveure el seu caràcter intens i malenconiós a parts iguals. Finalment, un Rakhmàninov valent que s'estavella contra el mur del rebuig i necessitarà un llarg temps per recuperar-se i trobar el seu lloc, que només la posteritat –és a dir, nosaltres– arribarà a atorgar-li.

Pep Gorgori, musicòleg i periodista

Autor de la biografia *Victòria dels Àngels. Tot semblava tan senzill* (Ficta, 2024)

Essència Palau

Flors, fragàncies
i Modernisme:
un passeig sensorial únic

Reserva ara
la teva visita!

Biografies

Seong-Jin Cho, piano

S'ha consolidat com un dels pianistes més destacats de la seva generació i del panorama musical present. Nascut a Seül (1994), va començar a estudiar piano als sis anys i va oferir el primer recital en públic als onze. El 2009 va esdevenir el guanyador més jove de la història del Concurs Internacional de Piano de Hamamatsu (al Japó). El 2011 va assolir el tercer lloc del Concurs Internacional Txaikovski de Moscou, amb disset anys. Entre el 2012 i el 2015 va estudiar amb Michel Béroff al Conservatoire National Supérieur de Musique et Danse de París.

El 2015 va guanyar el primer premi del Concurs Internacional Chopin a Varsòvia, al principi del 2016 va signar un contracte en exclusiva amb Deutsche Grammophon (DG) i el 2023 va rebre el prestigiós Premi Samsung Ho-Am.

Col·labora amb les orquestres de més renom del món, com les filharmòniques de Berlín i Viena, London Symphony Orchestra (LSO), Royal Concertgebouw Orchestra i Boston Symphony. Entre els directors amb què treballa habitualment figuren Chung, Dudamel, Nelsons, Nézet-Séguin, Nosedá, Pappano, Rattle, Rouvali, Salonen i Shani. La temporada 2024-25 va assumir el càrrec d'artista resident de la Berliner Philharmoniker.

Aquesta temporada 2025-26 és *artist portrait* de l'LSO, nomenament que el porta a treballar en múltiples projectes amb l'orquestra, entre els quals l'estrena mundial del *Concert per a piano* de Donghoon Shin, que li ha dedicat, a més de gires europees i concerts de música de cambra i recitals a l'LSO St. Luke's.

La seva agenda inclou tornar amb les orquestres Pittsburgh Symphony amb Honeck, Boston Symphony amb Nelsons i Los Angeles Philharmonic amb Dudamel. També té gires internacionals, entre les quals novament amb la Filharmònica Txeca i Bychkov a Taiwan i el Japó, i amb la Münchner Philharmoniker dirigida per Shani a Corea, el Japó i Taiwan. La tardor del 2025 va actuar amb la Gewandhausorchester de Leipzig amb Nelsons per tot el continent europeu.

Els seus enregistraments més recents per a DG celebren el 150è aniversari de Ravel amb la integral d'obres per a piano sol i els *Concerts* del compositor al costat de la Boston Symphony i Nelsons, gravació aquesta darrera que va rebre un premi Opus Klassik com a instrumentista de l'any 2025.

Actualment resideix a Berlín.

London Symphony Orchestra

© John Davis

Fundada el 1904 com una de les primeres orquestres creades pels seus propis músics, des d'aleshores generacions de talents destacats n'han cimentat una reputació caracteritzada per la qualitat, l'ambició artística i el compromís per compartir la música amb tot el món. La London Symphony Orchestra (LSO) ofereix una setantena de concerts cada any com a orquestra resident al Barbican, amb el seu equip artístic, encapçalat pel director titular Sir Antonio Pappano, el director emèrit Sir Simon Rattle, els principals directors convidats Gianandrea Noseda i François-Xavier Roth, el director llorejat Michael Tilson Thomas, i els artistes associats Barbara Hannigan i André J. Thomas. L'LSO té importants residències artístiques a París, Tòquio i al Festival d'Ais de Provença, juntament amb una presència cada vegada més rellevant a Australàsia.

Per mitjà del seu programa comunitari i educatiu LSO Discovery, unes seixanta mil persones senten cada any el poder transformador de la música. Els músics de l'orquestra protagonitzen aquest programa únic dirigint tallers, assessorant joves talents i visitant escoles, hospitals i espais socials. La seu d'una gran part d'aquesta tasca és l'LSO St. Luke's, seu de l'orquestra a Old Street. El 2025, després d'unes obres, l'LSO ha obert les seves dependències a més gent que mai, amb unes noves instal·lacions d'enregistrament d'última generació i espais per a l'LSO Discovery.

El seu segell discogràfic, LSO Live, és líder entre els segells propietat d'orquestres, i dona vida a l'emoció d'una actuació en directe amb un catàleg que depassa els dos

centenars d'enregistraments que són aclamats i arriben a milions de persones a través de serveis en estríming i emissions en línia. L'LSO ha estat prolífica en estudis de les beceroles dels enregistraments orquestrals, i n'acumula més que cap altra orquestra, fins avui més de dos mil cinc-cents projectes, entre pel·lícules, videojocs i col·laboracions d'àudio a mida.

Per mitjà de la seva música inspiradora, els programes d'aprenentatge i les innovacions digitals, el seu abast arriba molt més enllà de les sales de concerts. I gràcies al suport generós de la City of London Corporation, Arts Council England, empreses patrocinadores, fundacions i donants particulars, la London Symphony Orchestra pot continuar compartint una música extraordinària amb tant de públic arreu, a Londres i al món sencer.

Gianandrea Noseda, director

© Mark Allan

Nascut a Milà, és un dels directors d'orquestra més sol·licitats del món, reconegut pel seu talent tant en concert com a l'escenari operístic. La temporada 2024-25 va ser la seva vuitena com a director titular de la National Symphony Orchestra (NSO).

El seu lideratge inspira l'NSO, que té la seu al Kennedy Center. Un constant reconeixement artístic i la lloança de la crítica li comporten invitacions al Carnegie Hall i a les sales de concerts internacionals, juntament amb la pràctica de l'estríming i de l'activitat discogràfica distribuïda pel segell LSO Live, per al qual Noseda també enregistra com a principal director convidat de la London Symphony Orchestra.

La seva intensa activitat discogràfica suma més d'una vuitantena d'enregistraments, molts dels quals guardonats, per a segells diversos, com Deutsche Grammophon i Chandos.

El 2021 va ser nomenat director general musical de l'Òpera de Zúric i el 2024 va dirigir dues noves produccions d'Andreas Homoki de *L'Anell* wagnerià. Va ser nomenat millor director pel jurat dels Premis OPER! d'Alemanya, especialment per les seves interpretacions de Wagner.

Va ser director musical del Teatro Regio de Torí entre els anys 2007 i 2018, on va marcar una “època daurada”.

Ha dirigit les orquestres més importants als millors teatres d'òpera i en festivals, i ha ocupat càrrecs significatius, com el de director titular de la BBC Philharmonic, principal director convidat de la Filharmònica d'Israel, Teatre Mariïnski, Sinfonica Nazionale della RAI i Filharmònica de Rotterdam, i a la Pittsburgh Symphony (Càtedra Victor de Sabata); també ha estat director artístic del Festival de Stresa.

Manifesta el seu suport a la propera generació d'artistes treballant incansablement amb orquestres juvenils, entre les quals la Jove Orquestra de la Unió Europea, que va dirigir en gira l'estiu del 2024 als festivals d'Edimburg i Lucerna. El 2019 va fundar el Festival Tsinandali i l'Orquestra Juvenil Pancaucàsica de Tsinandali (Geòrgia).

És Commendatore al Merito della Repubblica Italiana, va ser nomenat director de l'any el 2015 per «Musical America» i director de l'any 2016 als Premis ICMA. El 2023 va rebre el Premi Puccini, que prèviament han rebut estrelles operístiques com ara Maria Callas, Birgit Nilsson i Luciano Pavarotti.

Formació

Músics de la LONDON SYMPHONY ORCHESTRA

Director titular: Sir Antonio Pappano

Director emèrit: Sir Simon Rattle

Directors principals convidats: Gianandrea Noseda, François-Xavier Roth

Artistes associats: Barbara Hannigan, André J. Thomas

Director llorejat: Michael Tilson Thomas

Violins I

Andrej Power, *cap de corda*

Phoebe Gardner, Clare Duckworth, Ginette Decuyper, Maxine Kwok, Stefano Mengoli, William Melvin, Claire Parfitt, Elizabeth Pigram, Laurent Quénelle, Harriet Rayfield, Olatz Ruiz de Gordejuela, Sylvain Vasseur, Dmitry Khakhamov, Dániel Mészöly, Djumash Poulsen

Violins II

Julián Gil Rodríguez, Thomas Norris, Miya Väisänen, David Ballesteros, Matthew Gardner, Naoko Keatley, Alix Lagasse, Belinda McFarlane, Iwona Muszynska, Csilla Pogány, Juan Gonzalez Hernandez, Gordon MacKay, Lyrit Milgram, Chelsea Sharpe

Violes

Eivind Ringstad, Gillianne Haddow, Malcolm Johnston, Thomas Beer, Germán Clavijo, Steve Doman, Sofia Silva Sousa, Robert Turner, Mizuho Ueyama, Michelle Bruil, Martin Schaefer, David Vainsot

Violoncels

David Cohen, Laure Le Dantec, Alastair Blayden, Salvador Bolón, Daniel Gardner, Amanda Truelove, Anna Beryl, Victoria Simonsen, Peteris Sokolovskis, Joanna

Twaddle

Contrabaixos

Rodrigo Moro Martín, Patrick Laurence, Thomas Goodman, Joe Melvin, Axel Bouchaux, Simon Oliver, Ville Vaantainen, Jim Vanderspar

Flautes

Gareth Davies, Imogen Royce

Piccolo

Diomedes Demetriades

Oboès

Juliana Koch, Thomas Hutchinson, Rosie Jenkins

Corn anglès

Patrick Flanagan

Clarinets

Sérgio Pires, Chris Richards, Chi-Yu Mo

Clarinet baix

Ferran Garcerà Perelló

Saxòfon

Simon Haram

Fagots

Rachel Gough, Daniel Jemison, Joost Bosdijk

Contrafagot

Martin Field

Trompes

Timothy Jones, Angela Barnes, Daniel Curzon, Jonathan Maloney, Tommaso Rusconi

Trompetes

James Fountain, Holly Clark, Adam Wright, Katie Smith

Trombons

Simon Johnson, Rupert Whitehead, Jonathan Hollick

Trombó baix

Paul Milner

Tuba

Ben Thomson

Timbales

Nigel Thomas, Patrick King

Percussió

Neil Percy, David Jackson, Sam Walton, Tom Edwards

Arpes

Bryn Lewis, Anneke Hodnett

Administració

Dame Kathryn McDowell DBE DL, director general

Sue Mallet, director de planificació

Miriam Loeben, director de gires

Sinéad Lucas, gerent

Kenneth Chung, arxiver

Angelika Głód, director d'escena

Seif O'Reilly, director d'escena

Dona'ns suport

Ajuda'ns a
millorar
la vida de les
persones a través
de la música,
la cultura i
el patrimoni.

Suma't al projecte!

També et pot interessar...

Palau Cambra

Divendres, 17.04.26 – 20 h

Sala de Concerts

—Schubert, Franck, Debussy i Ortiz

María Dueñas, violí

Alexander Malofeev, piano

F. Schubert: *Sonata per a violí i piano, en La major, D. 574*

G. Ortiz: *De cuerda y madera*

C. Debussy: *Sonata per a violí i piano, en Sol menor, L. 140*

C. Franck: *Sonata per a violí i piano, de La major*

Preus: 25 i 38 euros

Mecenes d'Honor

Agrolimen

GRUP
euromadi

B Sabadell
Fundació

Damm
Fundació

FUNDACIÓ
Gandara

Fundació "la Caixa"

Fundació
Grup Farmacèutic
Salvat

Occident
Fundación

Santander
Santander
Fundación

Telefónica

HAVAS

Ibercaja

isp
Inversiones y Servicios Publicitarios

Limak

The Nando and Tessa Peretti Foundation

Mecenes Protectors

artyplan

CASA SEAT

CATALONIA
HOTELS & RESORTS

camins.cat

COL·LEGI DE FARMACEUTICS DE BARCELONA

CONTROL
GROUP

DES
Eventi y Spettacoli SL

endesa

eurofragance

exea impact

The Puig Family Foundation

factorenergia

Fundació FLUIDRA
Llegat Joan Planes

Fundación Dvesta

repsol
fundación

Gramona

GVC Gaesco

mesoestetic

MITSUBISHI ELECTRIC
Changes for the Better

moventia

Nestlé

VEOLIA

Mecenes col·laboradors

ac marca
Advancing in Care

aena
aeroports per a tu

CARDONER GROUP

CHRISTIE'S
INTERNATIONAL REAL ESTATE
BARCELONA

Coca-Cola

Deloitte

eurofirms
People first

FC BARCELONA

hp

REIG JOFRE

savills

sesé

Mitjans Col·laboradors

ara

EL PAÍS
SEIZ CATALUNYA

el Periódico

EL PUNT AVUI

FGC
Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya

L'AVANGUARDIA

EUROPA FM

RAC1

SÀPIENS

the NEW BARCELONA POST

TMB
Transports Metropolitans de Barcelona

EUROPA FM

Col·laboradors

Armand Basi – Ascensors Jordà – Bagués Marsiera Joiers – Balot Restauració – Caixa Enginyers – Calaf Grup – CECOT – Centre Odontològic Dígest – Colonial SFL – Fundació Antoni Serra Santamans – Fundació Castell Peralada – Fundació Metalquímia – Gómez-Acebo & Pombo – Helvetia – Illy – L'Illa Diagonal – Quadis – Saba – Saret de Vuyst Travel – Scasi Soluciones de Impresión – Soler Cabot

Benefactors d'Honor

Professor Rafael I. Barraquer Compte – Francesc Xavier Carbonell Castellón – Mariona Carulla Font – M. Dolors i Francesc – Pere Grau Vacarissas – María José Lavin Guitart – Marta Mora Raurich – M^a. del Carmen Pous Guardia – Daniela Turco – Joaquim Uriach i Torelló – Manel Vallet Garriga

Benefactors Principals

Elvira Abril – Eulàlia Alari Ballart – Pere Armadàs Bosch – Rosamaria Artigas i Costajussà – Núria Basi Moré – Zacaries Benamiar – Lluís Carulla Font – Amb. Prof. Mark Dybul i Mr. Jason Claire – Joaquim Coello Brufau – Josep Colomer Viure – Josep Daniel i Lluïsa Fornos – Isabel Esteve Cruella – Casimiro Gracia Abian – Jordi Gual i Solé – Ramón Poch Segura – Juan Eusebio Pujol Chimenó – Juan Manuel Soler Pujol

Benefactors

Maria Victoria de Alós Martín – Mahala Alzamora Figueras-Dotti – Gemma Borràs i Llorens – Jordi Capdevila i Pons – David Carrasco Chiva – Oriol Coll – Rolando Correa – Elvira Gaspar Farreras – Pablo Giménez-Salinas Framis – Maite González Rodríguez – Irene Hidalgo de Vizcarrondo – Pepita Izquierdo Giralt – Immaculada Juncosa – Joan Oller i Cuartero – Rafael Pous Andrés – Inés Pujol Agenjo – Pepe Pujol Agenjo – Toni Pujol Agenjo – Olga Reglero Bragulat – Carla Sanfeliu – Josep Ll. Sanfeliu – Marc Sanfeliu – Elina Selin – Jordi Simó Sanahuja – M. Dolors Sobrequés i Callicó – Salvador Viñas Amat

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ

